

Marko ja Kingu Kodu tiimijuht Merike Ohno.

PIHTIMUS

Keskealise poisi suur unistus: Viljandisse laulu- ja tantsupeole!

Hobitantsija Marko Jeret (47) elab Põltsamaal intellektipuudega inimeste Kingu Kodus. Kokku on neid 24, kellest paljud valmistuvad suure hoole ja innuga tantsupeoks.

TEKST: ARVO MUSTALU FOTOD: ALDO LUUD

Enamik Kingu Kodu elanikke on üle viiekümneaastased ja aeg on nende näkku oma jäljed jätnud, kuid hingelt on nad jäänud poisteks ja tüdrukuteks. Laulurõõmu, tantsulusti ja pealehakkamist on neil vägagi palju isegi siis, kui rütmi või viisi on vahel pisut raske pidada!

Põltsamaa kultuurikeskuse suure saali uksele seisab üks Kingu Kodu elanik ja tervitab sisenejaid armsusväärse viisakusega. See on Marko. Algamas on tantsuringiproov.

Saalis on tublisti üle kümne tantsupoisi ja -tüdruku, aga tähtsa esinemise eel täiendavad nende ridu

ka toetusmeeskonna liikmed. Nii Marko kui ka teiste saalisviibijate siht on erivajadustega inimeste laulu- ja tantsupidu.

„Pidu tuleb 5. augustil Viljandis,“ teab Marko kindlalt. „25. augustil, reedel, tuleb mul sünnipäev, saan siis 48. Siis on tantsupidu juba läbi.“

Kerge liikumispuue pole takistus

„Ma tantsisin juba lapsepõlves. Tants teeb tuju heaks. Hea muusika ja suhtlemine teevad ka,“ jutustab Marko. Peol ettekandele tulevatest seadetest meeldivad talle kõige enam „Tibutants“ ja „Me lähme rüüst löökama“. „Mulle meeldib veel

ka „Sillatants“ — tead küll, kus võetakse teise käest kinni ja tõstetakse kõrgele üles, et siis nende vahelt läbi käia.“

Tunnine trenn algab soojendusega. Kõlaritest kostavad meeleolukad soomekeelsed lastelaulumängusõnad.

„Pää, olkapää, peppu, polvet, varpaat, polvet, varpaat.“

Pää, olkapää, peppu, polvet, varpaat, polvet, varpaat.

Silmät, korvat ja vatsaa taputa.“

Tõlkes kõlab see nii: „Pea, õlg, tagumik, põlved, varbad, põlved, varbad. Pea, õlg, tagumik, põlved, varbad, põlved, varbad. Patsutage silmi, kõrvu ja kõhtu.“

Marko on juba silmanähtavalt heas tujus ja ka teiste hobitantsijate silmad lõovad särada. Laul muutub üha kiiremaks, meeleolu saalis üleemeelikumaks.

Markol on ka kerge liikumispuue, aga tühja neist piasjadest, kui tuju on hea ja kisub tantsimal! Seda enam, et ei saa ju jääda häbisse trennikaaslastest vanahärra ees, kes on kurt.

Kingu Kodu tiimijuht Merike Ohno ütleb, et eesootava peo nimel on harjutatud üle aasta. „Ühtegi ringis osalejat ei ole pidanud tantsu juurde meelitama, isegi mehi mitte,” kinnitab ta.

„Tubli! Hakkame nüüd vaikselt lahti liigutama, jalad korralikult tööle: üks-kaks-kolm. Raivo, tõsta käed üles!” juhendab tantsuõpetaja Ülle Ant.

Ülle sõnul on kõigi suur lemmikringmängutants „Kaks sammu sissepoole,” mis on ka Kingu Kodu trupil kõige paremini selge. „Kui, siis vaid väikeseid kõrvaleastumisi võib ette tulla,” ütleb ta.

Merikese sõnul räägivad tantsuringis käijad juba ammu, kuidas nad Viljandi pidu ootavad. „Pigem pabistavad neist rohkemgi Kingu Kodu töötajaid, ikkagi esimene suurüritusele minek. Hoopis neid peab julgustama!”

Kulgi seekord astub Marko püünele vaid tantsusammudega, on ta ka laulumees. „Oskan ka naljalaule – mulle meeldib „Uhti-uhti uhkesti”, milles viisk, põis ja ölekõrs kuidagi üle Ernajõe ei saa. Aga seekord ma ei laula.”

Tänavune erivajadustega inimeste laulu- ja tantsupidu kannab nime Helisev Kodu ja on pühendatud sellele, et peagi sulgeb riigiaktiivselt Hoolekandeteenused oma viimasegi suure hooldekodu. Aastatepikkuse töö järel saavad nüüd kõik 1800 psüühilise erivajadusega inimest elada väikestes inimkesksetes kogukondades.

Marko kolis Põltsamaale väikesesse Kingu Kodusse alles paar aastat tagasi suurest Võisiku hooldekodust. „Tegelikult olen ma sündinud Tartus ja elanud mitmes kohas,” jutustab ta. „Võisiku hooldekodus meeldis mulle, kuidas käisime Ivo Linna kontserdil, aga tunnen, et Põltsamaa on minu linn. Ema käib mind ka vaatamas, aga siin on mul nii palju sõpru, et mul ei ole enam nii kurb, kui ta ära läheb.”

● Markol ja tema kaaslastel on tantsulusti ja pealehakkamist vägagi palju isegi siis, kui rütmi pidamisega raskusi juhtub olema.

Tantsuõpetaja Ülle tõdeb, et Kingu Kodu elanikud on tohutult arenenud. „Kui nad mõni aasta tagasi Võisikult Põltsamaale tulid, paistsid nad rivis käies oma kõnnakuga nagu pardikesed. Seesama „Me lähme rüüst löökama” oli neile raske ülesanne. Nüüd on nad julgemad, suhtlevad paremini ja käivad isegi tänaval sirge seljaga. Meie tantsuõpradel on rohkem emotsioone ja kui keegi läheb rütmist välja, siis selle peale on kõigi tuju ainult parem.”

Tavaliselt aga veereb elu Kingu Kodus vaikselt. Need elanikud, kes tantsust ei huvitu, käivad proovide ajal linnatuuril. Kes õpib tantsusamme, kes poeskäimist, kes mõlemat korraga.

Marko tunnistab, et poes käib ta ainult koos tugiisik Taisiga, kes teda oste tehes juhendab. Samas on ta optimistlik ja lisab: „Ega seegi aeg enam kaugel ole, kui ma üksi poes käima hakkan. Koodi olen juba ära õppinud.”

Muinasjutud, multikad ja püramiidid

Aktiivsetel inimestel on sageli aga mitu hobi, kõigi Kingu Kodu elanike omasid ei jõuagi üles lugeda.

Igal kolmapäeval käivad Kingu Kodu lugejad Põltsamaa raamatukogus. Marko eelistab muinasjutte. „Olen lugenud isegi Lontu raamatut,” viitab ta Astrid Lindgreni raamatule „Rasmus, Pontus ja Lontu”.

„Kaks sammu sissepoole“ on Kingu Kodu trupil kõige paremini selge.

Mehele meeldib vaadata ka multafilme. Kindlat eelistust tal ei ole, kuid varem meeldis legendaarne Vene joonissari „No oota sa!” hundi ja jänesega peaosas. Ta õppis ära ka mängimise tahvelarvutil.

Kingu Kodus teatakse Markot eriti hästi tema originaalse hobi järgi – ta korjab murult üles kõik kivikesed ning teeb neist väikeseid püramiide. „Siis on hea muru niita,” põhjendab ta.

Marko ütleb, et talle meeldib ka aiamaale mulda vedada, lehti riisuda ja komposti teha. „Meil igaühel on oma mustikapöösas ja saime ka aiamaia,” räägib ta oma kogukonnaelust.

Üks koloriitsemad siin kogukonnas on aga ühe vanahärra konnahuvi. „Kui esimest korda Kingu Koju läksin, siis kutsus üks mees mind kohe oma kollektsiooni vaatama. Kogu tema tuba oli täis mängukonni ja isegi voodilinal olid kujutatud konnad. Nad on nagu suured lapsed,” naeratab Ülle.

Üks tantsuringis osalev mees mängib ka kannelt ja veidi kitarri. Kandlemäng tuleb tal tantsusammudest praegu veel natuke paremini välja. Ja üks Kingu Kodu elanik paneb kokku lausa 3000 tükkist koosnevaid puslesid, aga kõige tähtsam hobi on ikkagi tantsimine.

Kingu Kodu pererahva tegemisega hästi kursis olev Merike tõdeb, et üks ka nukraid hetki tuleb ette. Mis keskealisi poisse ja tüdrukuid vahel nukraks teeb, sellest ei olegi niisama lihtne sotti saada. Eks igaühel on oma mõtted ja mured, väikesed saladused.

„Mis seal salata, ka Markol on päevi, kui ta ei ole nii rõõmsameelne nagu praegu tantsuringis,” nendib Merike. „Aga tants aitab elu kindlasti ilusamaks teha.”